

806.

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 20 grudnia 1933 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Sprawiedliwości oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w zakładach leczniczych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) przy uwzględnieniu numeracji artykułów, użytej w jednolitym tekście tej ustawy (Obwieszczenie z dnia 25 października 1933 r. — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 734), zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego obejmują następujące kategorie osób, zatrudnionych w zakładach leczniczych:

- a) pielęgniarzy chorych i
- b) służbę oddziałową, której praca, związana z obsługą chorych, polega na dozorcze i opiece chorych.

§ 2. Czas pracy osób, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, nie może przekraczać 10 godzin na dobę i 60 godzin na tydzień.

W godzinach pracy pracownik powinien mieć możliwość spożycia posiłku.

§ 3. Przy pracy na zmiany przesuwanie zmian powinno następować nie rzadziej niż co siedem dni.

§ 4. Pracę, nieprzekraczającą norm, ustalonych w § 2 rozporządzenia niniejszego, nie uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 5. Praca w niedziele i dni świąteczne oraz w nocy jest dopuszczalna w myśl art. 11 p. a) i 15 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu.

Pracownik, który pracował w niedzielę, powinien otrzymać wzamian, w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, wolny dzień w tygodniu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*